

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

v2.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 9. szám, 2011. szeptember

Novellák

Versek

Zenerovat

Történelem

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

esperanza, Ebenezer Holt, Mia, why-att, bel corna, Ida, Juditti, Mab Tee
Cyrus Livingstone, Mickey Long, Craz, Andrew Sinclair, Mesterem,
Maggoth, Dregnan, Banderas, Homoergaster, Bocskay Csaba

Hármas könyvelés

Augusztus közepén indult egy hetente jelentkező podcast a fenti címmel, amelyben nyomtatott és digitális könyvekről, képregényekről folyik a társalgás, valamint a könyvvilág híreiből is szemezget a három készítő, Kiss Gabi, Fejes Balázs és Szedlák Ádám.

Az érdekes, mi több, kellemes hangulatú adások ingyen letölthetőek a <http://harmaskonyveles.hu/> oldalról, ahol az adott részben elhangzott hírek, olvasnivalók írott, kivonatolt formában is megtalálhatóak, természetesen hivatkozásokkal, hogy jobban utánanézhessünk az információnak, vagy akár meg is vegyük a szóban forgó könyveket.

Preyer Hugo Novellapályázat

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására. A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat nem jelígés!

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközzökkel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket **Word doc.** formátumban, (12 pontos betűmérettel, normál sorközzel, fejléc és oldalszámzás nélkül) **e-mailben** kell benyújtani.

A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2012. április 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk:

avana.preyer.nov.p@gmail.com

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző nevét,
- (ha van, akkor az írói nevét is)
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- és e-mail címét.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a **HungaroCon** rendezvényen kerül sor.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület nyomtatott kiadványában, az **Új Galaxisban**, vagy online a **preyer.avana.hu** oldalon.

Továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jelenti meg.

A Preyer Hugo pályázat hivatalos oldala

Létrejött a Preyer Hugó novellaíró pályázat hivatalos weboldala:

<http://preyer.avana.hu/>

Mostantól a hivatalos weboldalon követhetjük a pályázat alakulását.

Itt olvashatjuk a pályázat történetét, a közelmúlt pályázati eredményeit, valamint a zsűri által közlésre méltónak ítélt novellákat.

Tartalom

NOVELLÁK

Megkéssett igazságtétel /Cyrus Livingstone/	3.
High-Tech Doki /Mickey Long/	4.
Ócskavas /Craz/	4.
Sötét éjszaka /Andrew Sinclair/	5.
"félperces borzongás" /esperanza/	5.
A tenger ördögei /Ebenezer Holt/	6.
SMS - Félperces borzongások sorozat /Juditti/	8.
A lélek temploma (Templom a ködben) /Mab Tee/	10.
Jurassic Park 4 /Mesterem/	10.
A mindenre elszánt nyakcsigolyák /Mesterem/	10.
Kávészünet /Maggoth/	11.
Fair Play /Mesterem/	11.

VERSEK

Fátum /Dregnan/	9.
Homokvihar /Mia/	9.
Veled /Banderas/	9.
Holdkór /why-att/	9.
Elengedlek /bel corna/	9.

ZENEROVAT

Obituary, Morgoth, Demolition Hammer koncert /Homoergaster, Bocskay Csaba/	12.
--	-----

VI. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT

Barlangi medvék, sámánok és hideg sör /LF HQ/	13.
---	-----

TÖRTÉNELEM

Háború nyáron, ősszel... /Homoergaster/	14.
---	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

Beowulf /Ida/	16.
---------------------	-----

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 9. szám, 2011. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: The Queen by Gunner Romantic

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatárs: Bognár Attila

lidercfeny@sentesinfo.hu • v2.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Megkésett igazságtétel

- Bújj elő a vackodból, varázsló! - kiáltotta a lovag.
- Elég a mesterkedéseidből, hol rejtegeted a hercegnőt?

- Hát végre megérkezett a gáncs nélküli lovag, személyesen! - felelte gúnyosan a varázsló, előlépve barlangjának rejtékéből.

- Nos, vitéz úr, bizonyára gyanúsnak találtad, amiért akadálytalanul bejutottál a hajlékomba! Pontosan így akartam! Ugyanis ajándékom van a számodra!

A szakállas, bő köpönyeges alak csettintésére vakító fehérség oszlatta szét a barlang félhomályát.

A lovagnak beletelt néhány pillanatába, amíg szeme megszokta a különös ragyogást, ám hirtelenjében azt kívánta, bár ne áldották volna meg éles látással az égiek. Egy csiszolt kőoltáron megpillantotta álmai hercegnőjét... szörnyűségesem kicsavarodott pózban, fennakadt szemén az iszonyat tükrével!

- A saját kezemmel fojtottam meg! - nevetett fel a varázsló. - Látnod kellett volna, ahogyan küszködött az életéért!

A lovag csak állt némán, a sisakrostély rejteke mögül, kőmeredten nézve a halottat. Csillogó páncéljában maga volt a megrendülés szobra.

- Miért tetted, te átkozott? - kérdezte végül színtelen hangon.

- Tán úgy véled, gyávaság volt részemről? Nem! Én megtettem, amit mások nem mertek! Átléptem minden határt! Ha! A lovagregényekben a hős mindig időben érkezik! Ez viszont a való világ, barátocskám!

Amíg a vitéz úr az orkokkal hadakozott, nekem volt időm elrabolni és meggyilkolni a szépséges királylányt! Bizony! Most pedig mihez kezdesz? A fejedet veszed? Rajta, tedd meg! A neved ezután akkor is csak „Elkésett Vitéz” marad!

A lovag habozni látszott.

- Gondoltam, hogy nem teszed meg! - rikácsolta a mágus. - Belátod végre, hogy nélkülem senki és semmi vagy?! Ha nincs gaztett, hőstett sincs! Az életed értelme valójában én vagyok, ha-ha! Úgyhogy hálás lehetsz, amiért ááááhh...!

A harcos hirtelen előrelendülve pajzsával suhintotta meg ellenfelét, aki aléltan elterült.

Mire a varázsló magához tért, a lovag már összekötözte kezét-lábát, a száját is betömte, elejét véve az ártó igéknek.

- Szerfölött különös, hogy pont az orkokat említetted - mondta lovag, mialatt foglyát a lova farkához kötötte. - Csak hogy tudd, az egész csürhét tömlöcbe dugtuk! Ők viszont nagyon kíváncsiak, vajon ki hozta a nyakukra az ellenséget?

A varázsló rémulten fészkelődni kezdett. Felpeckelt szájából érthetően hallatszott az elnyújtott, vinnyogó könyörgés:

- Kegyelem! Kegyelemmm!

- Istennél a kegyelem! - felelte kurtán a lovag, megsarkantyúzva hátságát.

Cyrus Livingstone

High-Tech Doki

A hatalmas, tűzvörös nap hanyagul szórta radioaktív sugarait ezen a lagymatag csütörtökön. Mercury205550879, akit mindenki csak Merc-nek szólított, korának megfelelően lassan, nyikorogva gurult a rendelő felé. Nem szerette a teljes nevét használni, hiszen abból mindenki tudta volna, hogy csak egy negyedik generációs, elavult operációs rendszere van. A szomszéd-ban lakó fiatal AMD-s suhanc így is gunyorosan „Kékhalálnak” hívta a háta mögött.

Az orvoshoz már tegnap bejelentkezett, amikor szúró fájdalmat érzett a processzorában. Először nem vette komolyan, de amikor a hirtelen felindulásból lefuttatott rendszerdiagnosztika három felkiáltójelet is kiadott, úgy döntött, nem halogatja tovább az esedékes felülvizsgálatot.

Dr. Laptop várótermében egyedül az asszisztens üldögélt hófehér asztala mögött. Merc kihúzta magát, és rákönyökölt a betegpultra.

- Jó szoftvert kívánok! - mondta, és felvillantotta a bal ledjét. Kétszer.

A nővér felpillantott gyönyörű zöld optikájával, és ahogy kiegyenesedett, láthatóvá vált az a két hatalmas LCD kijelző, ami csak a legújabb generációnak volt sajátossága.

- Mercury205550879?

- Szólítson Merc-nek - recsegett meg egy kicsit a hangszórója, ahogy a túlfeszültség védelme halkán zümmögni kezdett.

- A doktor úr már várja - állt fel az asszisztens, és a rendelő felé indult.

Merc csendesen svappogva gurult utána.

Dr. Laptop tiszteletet parancsoló jelenség volt. Kábelezése méregzölden világított, diódái pedig bonyolult rendszer szerint villogtak.

- Foglaljon helyet - mutatott az orvos a csatlakozóra. Majd miután Merc kényelembe fészkelődte magát, a monitort kezdte el figyelni.

- Lefuttatok egy lemeztöredezettség-mentesítőt - dünynyögte Dr. Laptop. - Mít érez?

- Egy kicsit csiklandoz - vallotta be Merc, szégyellte magát, hogy ezt elhanyagolta az elmúlt években.

- Ki a rendszergazdája?

- A feleségem.

- Felhasználói fiók?

- Nincs - sóhajtott Merc. - Csak rendszergazdai hozzáérés...

- Értem.

- Dehogy érti, ezt csak tapasztalni lehet.

- Hoppá! Találtam egy spyware-t! - csillant fel a kábelezése az orvosnak, majd szinte azonnal helyesbített - De nem, most látom, hogy a rendszergazda telepítette...

- Látja doki, erről beszélek.

- Viszont tele van vírussal - bólogatott mintegy magának Dr. Laptop.

- Nem csodálkozom, már a tűzfalam sem a régi...

- Milyen a csatlakozása?

- Havonta egyszer - pirult Merc, és védekezően hozzátette. - Gyenge a szoftverem...

- A maga korában már jobban kellene vigyáznia - emelte fel a hangját az orvos, majd lefuttatott egy vírusirtót. Saját magán is.

- Köszönöm, doki! - élénkült fel Merc. - Már sokkal jobban érzem magam.

- Nézze, Mercury205550879...

- Szólítson Merc-nek.

- Nézze, Merc. A hardware-nek semmi baja nincsen. Ezt a programot hetente installálja - nyújtott át egy pendrive-ot Dr. Laptop. - Ez a Weekly Power 3.0, idáig még mindig bevált.

- Nagyon köszönöm, doki! - pattant fel fiatalosan a csatlakozóból Merc. Az ajtóból még visszafordult. - További jó szoftvert kívánok!

Dr. Laptop a jól végzett munka tudatában elégedetten dőlt hátra. Egészen addig, amíg az asztalán lévő kom élénkpiros villogással nem jelezte a bejövő hívást. A kijelzőn átfutott egy felirat: RENDSZERGAZDA!

Az orvos szinte meghunyászkodva nyúlt a gomb felé.

- Igen, Drágám?

- Remélem, ma hamar hazajössz! Nem maradsz bent megint túlórázni az asszisztenseddal! - hangzott a hangszórókból egy rikácsoló hang.

- Persze, hogy nem. Hiszen ma van az évfordulónk!

Csak egy halk kattanás jelezte, hogy a hívó befejezettnek nyilvánította a beszélgetést.

Dr. Laptop egy halk sóhajjal elkezdte telepíteni magának a Daily Power béta verzióját.

Mickey Long

Ócskavas

- Jó reggelt! Szabad ez a hely?

- Persze, bár szerintem délután van.

- Helyi idő szerint?

- A Titán ideje szerint.

Tehát neve is van ennek az ócskavasnak - kortyoltam bele italomba. Elgondolkodva néztem ki az apró ablakon, pár kamiont láttam az úrállomás egy távoli szegletében. Lerakodtak. A panoráma lassan arrébb araszolt.

Az asztalok precízen emelkedő szalagja - farkába harapó megdermedt kígyó. Vagy mintha a Kishercegből lenne egy üreges, ronda bolygócska szelete. Ha találnék elég rozsdamarta lyukat a falon, vajon hány naplementét számolhatnék össze?

Felnéztem a középpont irányába, pillantásom elmélázott egy eszegető overáros alak kopasz fejebúbján.

Mindig is zavart ez a hengeres belső kialakítás, most is vártam, hogy az ital kicsorogjon felfelé a poharamból, de nem tette meg nekem. Nyamvadt fizika.

Volt még két óram az indulásig. Két standard óram.

Szülőbolygómon gyorsabban telt egy óra. Viszont a

tavaszi tizenhét évig tartott. Ugyanaddig a nyár. Az őszi elől szöktem, nem akartam télen meghalni.

Én láttam... lángoló csatahajókat az Orion peremén... mindezek a pillanatok elvesznek az időben, mint könyvek az esőben... Vajon milyen érzés lehet tudni utolsó napod dátumát? Én csak azt tudtam, ha ott maradok, téli nap lesz.

Ifjúságom volt maga a tavasz. Majd megszoktam a nyarat. Ezért választottam azt a bolygót új lakhelyül a prospektusból. Az állt benne, olyan, mint a Mars, vagy mint a Földön Ausztrália belseje volt a kataklizma előtt. Sosem jártam abban a naprendszerben, de rákerestem a galaxineten. Tetszett a félsivatagos táj. Szimbolikus belső harmónia.

- Átutazóban? - a szemben ülő férfi szavai visszarántottak az ócskavasra.

- Sokat gondolkozott ezen a kérdésen? - szúrta oda, öröm volt nézni hápgóságát.

A választól csipogó komom mentette meg. Ideje beszállni.

Itt hagyni ezt a szálnalmas oázist, gyorsan fakuló emléket a vándorlás útján.

Craz

Sötét éjszaka

Hideg szél süvít a láthatáron feketéllő bércek felől, s az alacsony égbolt baljóslatú fekete köntösbe bújt, miközben hűvösen szemerkélő eső teríti be a poros utat körülöttem. A lámpák fénye vad vibrálásba tör ki, amikor elhaladok alattuk, s a hátam közepén érzek egy láthatatlan tekintetet. Mereven markolom a biciklim kormányát, s a szívem vadul kalapál, miközben próbálok magamban eldönteni, hogy megforduljak-e vagy sem.

Előrepillantok, észreveszem, hogy hamarosan elhagyom a várost, és tekintetem az előttem elterülő sötétségben pásztáz. Valami nincs rendben, valami készül, de nem tudom, mi. Kicsit gyorsabban kezdek tekerni, mert tudom, hogy jó két kilométert még meg kell tennem abban a veszett sötétben, ami úgy szippant be magába, mint a fekete lyuk a kozmikus részecskéket.

A világításom szinte semmit sem ér. A láthatatlan tekintetet még mindig ott érzem a hátam közepén, de most már nem merek megfordulni. Csak mereven nézem azt az utat, amit a lámpám fénye megvilágít.

Ekkor a bércek felől vad villámlás szakítja ketté a sötétséget. Vihar készül. Várom az újabb villanást, mert abban a pillanatban megvilágítja az előttem elterülő járat. Ismét vad íveket rajzolnak az égi jelenségek az éjszaka színpadán, s ekkor a szemem sarkában egy árnyalak képe rajzolódik ki. Akaratlanul is odakapom a fejem, de a sötétség akkora már elnyelte.

Minden porcikám megrepeg, és beleborzongok a gondolatba is, hogy mit láthattam. Elhittetem magammal, hogy a felvillanó fények árnyékkivetülése volt az, de mélyen rám tör a kétely mardosó érzése.

Egyre gyorsabban tekerek, de valahogy úgy érzem, hogy nehezen halad a bicikli. Lihegek, mintha egy emelkedőn mennék felfelé, és a görcsösen megfeszülő izmok tudatják velem, hogy nem fogják sokáig bírni ezt a tempót.

Veszett mennydörgés jelzi a közeledő vihart, és egyre intenzívebb az égi játék. Balról hajladozó akácfa árnyékai lejtenek óvatos táncot egy-egy villanás közepette.

Ekkor valami roppan, és odakapom a fejem. Ismét ott áll az emberi árnyék, és halovány fény csillan meg a szürkén izzó szemében. Elkapom a tekintetem, és remegve tekerek, miközben az arcomról patakozva csordogál az intenzíven hulló esővíz.

A mellkasom egyre csak szorít, és a levegő nehezen tölti fel a tüdőmet. A kétségbeesés érzése uralkodik el a testem felett.

Már látom! Ott van a ház, és ott van a fény a sötétben! Mégis olyan távolinak tűnik. Nem fogynak a méterek. Egy halk, de folyamatos szisszenést hallok, és néhány pillanat múlva már a biciklim hátsó kerekének a felniye kopog az aszfaltos úton. Nem merek leszállni. Pánikhangulat kezd eluralkodni rajtam, és egyre csak zihálok. A mellkasom szorít, és sípoló hanggal kapkodom a levegőt.

Leugrok a biciklimről és félredobom. Elkezdek szaladni. Ott van a fény jó száz méterre tőlem. Csak addig kell eljutnom.

A vadul tomboló szél letör egy korhadt ágat, ami pont a biciklimre zuhan. Ekkor csendes, rekedt nevetést hallok. Megtorpanok, körbenézek, de nem látom, honnan jöhetett. Keresem az emberi árnyalakat, de most azt sem látom. Ismét futni kezdek, miközben egyik kezemmel a fájdalmasan nyomó mellkasomat markolászom.

Még ötven méter! Már nem sok. Biztatom magam, de a tempóm egyre inkább lassul. Érzem, hogy az agyam is egyre kevesebb vért kap, és a tekintetem ködfátyolossá változik. Már csak homályos fényfolt a sötétségben, ami eddig a biztonságos fényt jelentette számomra.

Csak tíz méter, de nem bírom tovább. Megállok, és fél térdre rogyok. Négykézláb vonszolom magam tovább lassan, fáradtan. Ekkor cikázó villámok nyújtanak természetes fényt, és meglátom az ajtót. Mellette ott áll az árnyékalak, szürkén villogó szemekkel, és engem néz.

Kinyújtom a kezem a kilincs felé, de úgy érzem, mintha mázsás súlyokat aggattak volna rá. Az árnyékalak elkezd nevetni halk, rekedt hangon. Végül összeszedem az utolsó erőmet is, elkapom a kilincset, és az ajtó kitarul előttem.

Felülök az ágyban, és vadul, hörögve zihálok. A mellkasom nyom és szorít. A ruhám szinte átázott az izzadságtól. Már megint ez az átkozott asztma!

Andrew Sinclair

"félperces borzongás"

Nehezen talált bele a kulcslyukba. Nem akart zajt csapni, bár szinte biztos volt benne, hogy már mindenki felébredt. Lehetetlen lenne aludni ilyen zúgás, dübörgés mellett. Vagy ez csak az ő fejében hallatszik? Nem volt biztos benne. Végre kinyílt a bejárati ajtó, és bemehetett a házba. Csak akkor érezte meg, hogy kint milyen hideg volt. Lerúgta a cipőit, a kabátját a szekrényre dobta. Kellemes meleg volt. A fagyos időjárás távolinak tűnt. A lehető legkisebb hangzavarral a szobájába ment. Kivette a táskájából a pénzt, és az asztalára dobta a többi mellé. Ahogy a pénzt nézte, szinte égett a vére, az egész testét átjárta a bizsergés. Melege lett. Lassan kigombolta a felsőjét, majd az ágyára dobta. Nem akart villanyt kapcsolni, hogy továbbra se keltse fel az alvókat. Lassan

kiment a fürdőszobába, hogy lemossa a kezéről a pénz és a vér nyomát - az éjszaka mocskáit. A mosdó fölötti szekrényből kivett két tablettát, amiket a kezébe rejtett a biztonság kedvéért. A konyhában öntött magának egy pohár vizet, majd visszament a szobájába. A Hold fénye miatt ezüstös fény borította a helységet. Halálra rémült az üveges tekintettől, ami rámeredt, aztán rájött, hogy a tükörképével néz farkasszemet. Bevette a tablettákat, majd fáradtan az ágyra dőlt. A tükörképe pedig késsel a kezében melléfeküdt, hogy bosszút álljon. A lány minden éjjel érezte, ahogy a penge a bőréhez ér, és már soha többé nem aludt nyugodtan. Mert a lelkiismeretét nem tudta lefizetni.

esperanza

A tenger ördögei

Már a queenstowni kihajózásunkat követő első éjszakán valami megmagyarázhatatlanul különös esemény történt, ugyanis az előző esti táncmulatságon rám oly nagy benyomást tévő Hilcox házaspár nyomtalanul eltűnt az óceánjáró fedélzetéről, mintha csak soha nem is utaztak volna rajta. Hogy olvasóimat kellőképpen tájékoztassam ezen rejtélyes eset előzményeiről, hadd mondjam el, hogy 1909 nyarán londoni otthonomból New Yorkba kellett utaznom a Findlay Galériában rendezett festmény-kiállításom megnyitójára. Az Atlanti-óceánon a neves Cunard Line hajózási társaság legújabb gőzhajójával, az S.S. Mauretániával keltem át, mivel ennek a hajónak kevesebb, mint öt nap kellett, hogy Liverpool kikötőjéből New York városába érjen. Az írországi Queenstownba kora délután érkeztünk, és kora este már indultunk is tovább, hogy az első estén rendszeresen megrendezésre kerülő tengerészball már a nyílt óceánon történjen meg, az utasok legnagyobb meglepedésére.

Emily és Harald Hilcox ugyanúgy a másodosztályon utazott, akárcsak én, és beszélgetésünkből kiderült, hogy philadelphiai rokonaikat készültek meglátogatni, akik több évtizede emigráltak az Újvilágba. Mr. Hilcox ügyvéd volt, aki hasonlóan hozzám, elkötelezett rajongója volt a festészet európai mestereinek, és eme közös érdeklődésük kifogyhatatlan témát biztosított éjszakába nyúló társalgásunkhoz. Nem kis meglepetésemre Mrs. Hilcox is nagy élvezettel vett részt ezekben a művészettel kapcsolatos eszmecserekből, lévén maga is amatőr festőnek számított. A kellemes társaságnak bizonyulónak házaspár azonban mégsem ezzel keltette fel érdeklődésemet, hanem egy teljesen más jellegű kedvtelésével. Soha azelőtt vagy azóta nem találkoztam olyan emberrel, aki nem tengerész léteire annyit tudott volna a hajókról, az óceánokról vagy a matrózokról, mint Harald és Emily Hilcox. Történeteik, amelyeket két művészeti témájú eszmecsere között felváltva meséltek el, annyira lenyűgöztek, hogy azt is elfelejtettem megkérdezni tőlük, honnan származik ez a mérhetetlen tudás és érdeklődés a tengerek iránt.

Utazásunk második napján a reggelinél hiába vártam rájuk, hogy előző éjjeli kérdésemre választ kérjek tőlük, mivel sajnos nem volt szerencsém találkozni velük. A hajó pusztá mérete is elrettentett attól, hogy a keresésükre induljak, a másodosztályú kabinok az óceánjáró több fedélzetén voltak elosztva, akárcsak az első vagy harmadosztályúak. Maga a hajóút meglehetősen érdektelennek ígérkezett számomra, ezért mindenképpen szerettem volna a Hilcox házaspár közelében maradni, hogy érdekesebb tegyem az előttem álló napokat. Kétségkívül kereshettem volna más beszélgetőpartnereket is, de akkor úgy éreztem, Harald és Emily tökéletesen megfelelőek lennének, és csak kellemetlen helyzetekhez vezethetne, ha – akkor még úgy gondoltam – rövid távollétükben más utasokkal barátkoznék.

Miután egészen az ötórai teáig nem volt alkalmam látni őket, udvariasan érdeklődni kezdtem a legénység tagjai között, hogy mely tiszt tudna segíteni nekem az utaslista alapján megtalálni a kabinszámot. Így történt, hogy nem sokkal vacsoraidő előtt a főfedélzet hátsó részén található 2018-as számú, kétszemélyes kabin előtt álltam és halkán, de határozottan bekopogtattam. Nem kaptam választ, ezért ismét kopogtam, ezúttal erősebben, de ugyanolyan eredménytelenül. Magam sem tudom már megmondani, hogy mi késztetett rá pontosan, de egy hirtelen gondolat-tól vezérelve benyitottam a kabinba. Első meglepetésként az ért, hogy az ajtó nyitva volt, másodikként pedig az, hogy teljesen üres volt, mintha senki sem foglalta volna el ezen az úton. A nem túl nagy és ablaktalan szobában minden tökéletesen érintetlenül volt, nyoma sem látszott, hogy előzőleg ott valakik is aludtak volna, vagy egyáltalán használták volna. Ha nem a saját szememmel láttam volna Hilcoxék nevét az utas listán a kabinszámmal, azt gondolhattam volna, hogy nyilvánvaló tévedés történt. Az engem oly készségesen útbaigazító fedélzeti tiszt is hasonló értetlenséggel állt a helyzet láttán, de aztán hangot adott annak a véleményének, hogy a Hilcox házaspár ugyan lefoglalta és kifizette az utazást, ám végül valamilyen okból mégsem szálltak fel hajóra. Ez volt az egyetlen ésszerű magyarázat szerinte, és én is hajlottam volna elfogadni ezt, ha előző este nem láttam volna őket és nem beszéltem volna velük.

A felszolgált vacsorát érthetően kissé komor ábrázattal fogyasztottam el, majd minden percben körbetekintve, hátha mégis megpillantom Haraldot vagy Emilyt, és megnyugtatóan tisztázhatom velük ezt a banális félreértést. Ám minden várakozásom és reményem ellenére nem jelentek meg azon az estén.

- Bocsásson meg, hogy zavarom – szólalt meg mellettem egy kedvesen csengő hang, miközben egyre kedvetlenebbül és türelmetlenebbül ültem az asztalomnál – de úgy látom, társaságra vágyik, még ha nem is pont az enyémre.

Felpillantva egy korombeli hölgyet láttam, aki feltehetőleg ugyanúgy magányosan utazott, mint jómagam és nyilvánvalóan beszélgetőpartnert keresett. Udvariasan felálltam és hellyel kínáltam, bár gondolataim továbbra is távol jártak tőle.

- Észrevettem, hogy gyakran néz körbe, talán vár valakire?

- Igen, tulajdonképpen igen, de attól tartok nem fognak jönni már ma este – feleltem lemondóan.

Miss Linsey, ahogy hamarosan megtudtam, new yorki nagybátyjához utazott az S.S. Mauretania fedélzetén, habár nem volt túlságosan lelkes a találkozástól. Azt hiszem, nem voltam valami élénk társalkodó azon az estén, bár voltak alkalmak, amikor Miss Linseynek sikerült kirángatnia a Hilcox házaspárral kapcsolatos mély töprengéseimből, és ilyenkor meglehetősen kellemes csevegésbe bonyolódunk, mígnem valamilyen elejtett szó vissza nem kergette gondolataimat az eltűnt párra.

Harmadik nap reggel kissé lecsillapodva szemléltem az eseményeket, de továbbra is nyugtalanított Harald és Emily esete. Ismét felkerestem a kabinjukat, és alaposabban átnéztem. Festőként megszoktam, hogy az apróságok is különös fontossággal bírnak egy kép esetén, egyes részletek kiemelése vagy éppen elhagyása teljesen megváltoztathatja az ábrázolt személy, tárgy vagy tájkép mondanivalóját. Ezúttal ugyanezt a munkát végeztem el, csak most egy elkészült képet, a kabin belsejét kellett aprólékosan szemügyre vennem, és bármilyen érdekes

részletet felfedezni benne. Gondosabban megnézve az ágyakat az a meglátásom támadt, hogy ugyan valaki igyekezett a lehető legalaposabb munkát végezni, és a takarókat eredeti állapotukba visszarendezni, ám a finom ágynemű kétségkívül nem abban a formájában volt, ahogy azt a szobalányok elkészítették az utazás kezdetekor. Emellett mintha valami furcsa illatot éreztem volna, de meglehet, hogy csak képzeltem az egészet. Még egyszer körbepillantottam és visszacsuktam az ajtót, majd felkerestem a már megismert fedélzeti tisztet, ezúttal Miss Linsey kabinszáma felől érdeklődve. A fiatal tiszt meglepve nézett rám, de biztosítottam, hogy ez volt az utolsó ilyen alkalom, ezután minden beszélgetőtársam kabinszámát meg fogom kérdezni, mielőtt búcsút mondanék nekik.

El sem mondhatom, milyen baljós és rettenetes érzések kerítettek a hatalmukba, amikor a megadott kabinban ugyanúgy semmilyen nyomát nem leltem Miss Linseynek, ahogy éppen egy nappal ezelőtt a Hilcox házaspárnak sem. A másodosztályú, ám négyágyas fülke, amely ugyancsak a főfedélzet végében helyezkedett el, szintúgy tökéletesen lakatlan és üres volt, mint azt korábban tapasztaltam. Sehol egy ruhadarab, egy használati tárgy, vagy egy leejtett hajcsat, noha mindegyik ágyat bizonyosan használták, amely tény négy hölgy jelenlétére utalt. Ezúttal is látható volt az alapos igyekezet az utólagos rendteremtésre, ám jobban szemügyre véve ezt a helységet is, egy összegyűrt papírdarabot találtam az egyik ágy alá behajítva. A Cunard Line emblémáját viselő noteszlapon, amely nyilvánvalóan egy, a kabinokban elhelyezett jegyzetömbből származott, csak egy szám állt – 2077 – Miss Linsey kabinszáma. Józan és materialista emberként igyekeztem racionális magyarázatot találni az eseményekre és nem engedni, hogy képzeletem holmi természetfeletti okok után kutasson. Akármilyen is történt az eltűnt utasokkal, nyilvánvalóan valami nagyon is evilági indoka kellett legyen, és habár a legtöbben ilyenkor a hajó személyzetéhez fordultak volna, én nem tettem. Valamiért kiváltságos helyzetben éreztem magam, hiszen minden eltűnt személlyel magam is kapcsolatba kerültem, és ez a tényező valamiféleképp felhatalmazni látszott, legalábbis az én szememben, arra, hogy egyedül eredjek a rejtély nyomába.

Azonnal visszatértem a kabinomba, magamra zártam az ajtót, majd a hölgyek szobájából származó papírlapot óvatosan magam elé terítettem az asztalra, hogy közelebbről is megvizsgáljam. Észrevettem, hogy meglehetősen erősen rányomták a tollat a papírra, és arra gondoltam, hogy mivel ez egy jegyzetömbből származott, talán ha az előtte lévő lapra is hasonló intenzitással írtak valamit, az rányomódhatott erre a papírra. A délelőtti hátralévő részét és a délután első felét azzal töltöttem, hogy igazoljam feltételezésemet. Rengeteg különféle szögben és irányban próbáltam a gyűrött lapot a fény felé fordítani, hogy láthatóvá váljon az esetleges írás lenyomata, mígnem sikerült megpillantanom a halvány bemélyedéseket. Kezdeti reményeim azonban hamar elhamvadtak, mivel leginkább csak kusza, kétértelmű vonalakat vettem ki. Végül egy gyufát meggyújtva igyekeztem a lapot elbarnítani, és ezáltal, habár csak egy rövid időre, élesebben kirajzolódott a mélyedések. Sajnos azonban ez a módszer, legyen bármennyire is hatékony, meglehetősen rövid időre enged betekintést a titokba, mivel a lángok legtöbbször belekapnak a papírba. Ezúttal is ez történt, és így mindössze egy másodpercre tudtam kiolvasni az írásjeleket – 3271.

Érthető izgatottsággal róttam a fedélzeteket és a folyosókat, hogy mielőbb rátaláljak a papírra felírt számmal jelzett kabinra. Végül a főfedélzet elején, a harmadosztályon találtam meg a szintén négyágyas helységet, nem messze a felső fedélzeten lévő harmadosztályú étterem

lépcsőjétől. Remegő kézzel zörgettem az ajtón, de mélységes csend volt a válasz. A gyomrom kissé összeszorult – lehet, hogy elkéstem? Rápróbáltam az ajtóra, de az zárva volt, így a délután folyamán számtalanszor visszatértem, és talán a negyedik vagy ötödik alkalommal végre fel-tárult a kabin ajtaja.

- Tessék? – kérdezte alig titkolt meglepetéssel a fiatal lány, aki kinyitotta.

- Jó estét, kisasszony, Miss Linseyt keresem – mondtam az előre elhatározott szöveget.

- Itt nincs ilyen, azt hiszem, rossz helyen jár – hangzott a flegma válasz.

- Akkor elnézést – bólintottam, és közben belestem a szobába a vállá fölött. Úgy láttam, ketten voltak bent, hasonló fiatal lányok, mint ő. A kabin eléggé feldúlt volt, ruhák voltak az ágyakra dobva, és az asztalon csupa női dolog hevert szerteszét. Távoztam, de határozottan éreztem, hogy valami hamarosan történni fog, és a 3271-es kabin lakói egyáltalán nincsenek biztonságban.

Tervem roppant egyszerű volt: igyekeztem a lehető legészrevehetetlenebbül megfigyelni az ominózus kabint, különösen éjjel után, amikor a hajó kilágítását leoltották, hogy az utasok visszatérjenek szállásaikra és pihenhessenek. Ilyenkor egy pár órára a személyzet is eltávozott a fedélzetről, még mielőtt az új váltás megkezdte volna a reggeli munkálatokat. Az óceánjáró ebben az időszakban alig egy tucatnyi ember felügyelete és irányítása alatt állt, akik vagy a hídon vagy a kazánházban tartózkodtak, ezért ha valaki bármilyen sötét szándékkal tartózkodott a hajón, ezekben a kihalt órákban kellett végrehajtsa aljas tervét. Valamivel éjjel előtt egy szegycsíny segítségével meggyőződtem róla, hogy a 3271-es kabin lakói még odabent vannak, majd felosontam az étkezőbe, és elrejtöttem egy drapériafüggöny mögött. A fáradt pincérek ügyet sem vetettek az étterem ellenőrzésére, leszedték a terítéket és a lámpákat leoltva, sietve távoztak a megérdemelt pihenőidejükre. Magamra maradtam a sötétségben, és jó pár perc várakozás után, hátha valaki visszajön egy itt felejtett óráért vagy csatért, kiosontam a lépcsőfeljáróhoz. A folyosókon csak tompa fény derengett, éjjelre csak a világítótestek egy része működött takarékoságból, ám én a teljes sötétségből kiválóan láttam mindent, míg engem lehetetlen volt észrevenni.

Miután koromsötétben ültem, nem tudtam az órát megnézni, és kockáztatni sem akartam a lelepleződést azzal, hogy kimerészkedem a fénybe, így fogalmam sem volt, mennyi idő telhetett el, amíg meghallottam az első furcsa neszt. Már előtte is előfordult néhányszor, hogy valamelyik kabinból a mellékhelysre ment valaki, ám ez a zaj határozottan eltért minden korábitól. Első gondolatom az volt, valamit halkán és lassan húznak a folyosón odalent, de amikor közelebb ért, rájöttem, hogy valójában egyfajta csoszogást hallok. El sem tudtam képzelni, mi okozhatta ezt a lassú, elnyújtott, csoszogó hangot. Amennyire csak lehetett, leóvakodtam a lépcsőn, hogy még a sötétben maradjak, de a fedélzeti folyosó minél nagyobb részét beláthassam. Talán hét-nyolc yardnyira tőlem tisztán láttam a hölgyek kabinjának csukott ajtaját és az előtte húzódó csupaszfolyosós szakaszt. Ahogy a nesz közeledett, úgy vetődött a padlóra egy elmosódott, különös árnyék. Határozott érzésem volt, hogy nem egy ember árnyékát látom megjelenni, legalábbis nem egy magamfajta átlagemberét, hanem egy különös formájú testét. Kövér volt, szó szerint testes, és karjai vastagok, hosszúak. A fej nyak nélkül egybeolvadt a zömök törzszel, a lábak viszont meglepően kurták voltak. Éreztem, hogy a hátamon felemelkedik a szőr, ám szívem csak akkor kezdett el igazán kalapálni, amikor a torz árnyék mellett megjelent egy második és egy harmadik is.

Ekkor tört rám az a kijózanító érzés, hogy hiba volt nem a hajó személyzetének segítségét kérni, de már nem volt visszaút. Pár pillanattal később az árnyékok gazdái a maguk testi valójában is felbukkantak a folyosón, és csak azért nem kiáltottam fel, mert annyira meglepett a látvány, hogy szó szerint megbénultam. A halvány fényben három zöldes-sárgás bőrű, vagy inkább pikkelyű lényt láttam, amelyek úszóhártás lábakon csúsztak a padlón, miközben kidüledő, fekete szemeikkel folyosó falait és az ajtókat vizslatták. Elképesztően izmos karjaik voltak, amelyek ugyancsak úszóhártás ujjakban értek véget. A torzszülöttek feje egy gömbhöz hasonlított, amelyet a testükbe ágyaztak, és amelyet a hatalmas szemeken kívül csak egy lapos orr és egy kifejezett halszáj jellemzett. Víz csillogott csupaszn testükön és orromat megcsapta ugyanaz az illat, amit Hilcoxék kabinjában is éreztem. Tiszta, elemi és leküzdhetetlen félelmet éreztem, tehetetlenségem tetézte borzalmat, és el sem tudtam képzelni, kik vagy mik lehetnek ezek a teremtmények, és honnan vagy hogyan kerültek a hajóra. Amiben biztos voltam az az, hogy ezek a lények hamarosan elviszik a három ártatlan női utast, ahogy eltüntették Miss Linseyt és utastársait, valamint a szerencsétlen Hilcox házaspárt is. Elfordítottam a fejem, és könnyek szöktek a szemembe.

Amikor ismét vissza mertem emelni a tekintetemet a bizarr jelenetre, olyasvalaminek voltam a szemtanúja, amely jeges borzongásomat szinte pánikká szította – a három lény gyűrűjében ott állt Harald Hilcox, és éppen a 3271-es kabin zárját nyitotta ki a legnagyobb csendben és gyakorlattal. Éreztem, ahogy lábaimból kifut az erő és megtántorodtam. Csak a korlát tartott meg, miközben lassan, levegő után kapkodva rogytam le a lépcsőre. Félelem, rettenet, csalódás és mélységes döbbenet szállt rám, azt hittem, egy torz rémálom közepén vagyok, holott szemem előtt a rideg valóság zajlott. Harald hangtalanul kitárta az ajtót, és intett a szörnyetegeknek, akik egymás után beléptek az ajtón. Kisvártatva hatalmas karjaikban szorítva előhozták a jeges rémülettől elájult asszonyokat, és elindultak visszafelé a folyosón arra, ahonnan érkeztek. A hajó orra felé igyekeztek, ahol egy melléklépcső vezetett fel a felső fedélzetre, amely már a szabad égre nyílt, és én biztos voltam benne, hogy oda tartanak, mert az óceánhoz akartak eljutni. Az eddig látott rémségek után már szinte meg sem lepett, amikor Emily Hilcoxot láttam bemenni az immáron üres kabinba, nyilván azzal a céllal, hogy rendet rakjon és minden ruhát, tárgyat és egyéb nyomot összeszedjen.

Nem vártam meg, amíg végez, visszabotorkáltam a sötét étterembe és összeszedve erőmet és lélekjelenléteimet, elindultam előre. Tudtam, hogy a lépcső, amelyet az emberrablók használtak, az étkező tulsó oldalán lévő ajtó mögött vezet fel a fedélzetre, nem messze a legényégi szállásoktól. Figyelve, hogy ne borítsak fel semmit, és

ne hívjam fel magamra ezzel senki figyelmét, átvágtam a helyiségen és kiléptem a folyosóra. A lények és áldozataik előttem jártak, a lépcsőfokok egyikén másikon vízfoltok csillantak a sápadt fényben.

Nesztelenül lopakodtam fel és láttam, hogy a nagytestű halemberek átvetik magukat a korláton, tehetetlen zsákmányaikkal együtt. Ez ismét megdöbbenett, mivel legalább 60-70 lábbal alattunk hullámzott az óceán, amely magasság emberi ésszel életveszélyes ugrásnak tűnt. Ugyanakkor szemernyi kétségem sem volt fölé, hogy sem a teremtményeknek, sem a karjaikban tartott hölgyeknek a legcsekélyebb sérülése sem fog származni ebből a zuhanásból. Három halk csobbanás jelezte, hogy elérték a vízfelszínt, utána ismét csend telepedett a sötét fedélzetre.

Harald Hilcox továbbra is ott állt valahol, de nem láttam, mivel nyilván az árnyékba húzódott. Mozdulni sem mertem, csak lélegzetvisszafojtva figyeltem. Hamarosan két lény mászott fel a hajóra, ugyanolyanok, mint a korábbiak és egyikük átölelte az ekkor előlépő férfit, aki gyorsan elhelyezkedett a szorításban és jelt adott az ugrásra. A hátramaradó torzszülött nyilván Emilyt várta, és nekem mozdulnom kellett, ha nem akartam, hogy a nő észrevegyen, amikor feljön a lépcsőn. A legközelebbi árnyékos részt vettem célba, és amikor úgy éreztem, hogy a lény nem láthat, kisurrantam a feljáróból, egyenesen a napozóágyak takarásába. Tovább kellett lopakodnom, búvóhelyem nem volt a legalkalmasabb, ha valaki a lépcsőről közelít. Ezért amennyire csak tőlem tellett, előrébb osontam, igyekezőm mindig az árnyékban maradni és zajtalanul lépni.

Nem tudom felidézni, mi is történt pontosan, de az egyik pillanatban abszolút biztonságban éreztem magam, a következőben pedig acélos marok szorult a nyakam köré és rántott meg oly erővel, hogy azt hittem, menten szétszakadok. Mire felocsúdtam, a furcsa szagot árasztó halszörny halálos erejű ölelésében voltam, és éreztem, ahogy kipréseli mellkasomból az utolsó csepp levegőt, mielőtt szétroppantaná bordáimat. Életemet Emily Hilcox felbukkanása mentette meg, aki fojtott torokhangon a fogvatartómra kiáltott, mire az elengedett. Zihálva rogytam a fedélzetre, minden porcikám sajgott az eszelős szorítástól. A nő hangja távolinak tűnt, holott pár lépésvyire állt tőlem, de a vér hangosan dobolt a fülemben.

- Soha többé ne szálljon hajóra, művész úr! - mondta a szemembe nézve, de minden érzelemtől mentesen, miközben a lény átkarolta, majd egyetlen mozdulattal átlendültek a korláton, hogy alig hallható csobbanással elnyelje őket az alatt hullámzó hideg és sötét óceán.

New York, 1942

Ebenezer Holt

SMS - Félperces borzongások sorozat

Kilépek az ajtón, bezárom magam után, miközben érzem, hogy zsebemben megremeg a mobiltelefon. SMS érkezett a férjemtől; megnézem: "Hívj fel, vezetékesen!"

Nem értem, hogy mit akarhat, hogy miért nem hív ő, és miért nem jó a mobil, de azért engedelmesen kizárom az ajtót, visszalépek a lakásba, és a vezetékes telefonról fel-tárcsázom párom munkahelyi számát.

Hosszan kicsöng, mire felveszi. Megkérdem tőle, hogy mit akart ezzel a hívással, de ő ugyanezt kérdezi tőlem. Bosszúsan hivatkozom az előbbi üzenetére, mire ő is bosszúsan reagál: nem küldött üzenetet. Éppen indulni készült valahová, már a lifttől szaladt vissza a telefoncsörgést hallva.

Néhány másodpercig döbbenet hallgatunk mindketten, majd kicsit zavartan, tévován elköszönünk egymástól és megszakítjuk a vonalat.

Meg akarom nézni még egyszer az SMS-t, mert átfut fejemem, hogy figyelmetlen lehettem, és talán más küldte, nem is a férjem. De hiába lapozom végig a beérkezett üzeneteket, amit keresek, az nincs köztük. Nem értem; biztos, hogy nem töröltem...

Még mindig a mobilt vallatom, amikor megcsörren mellettem a vezetékes telefon. Felveszem, de alig értem párom akadozó, zaklatott szavait. A liftről beszél, amibe hívásom miatt nem szállt be. Azt mondja, hogy leszakadt, és kilencemeletnyit zuhanva csapódott a földre... Juditti

Fátum

Monoton testeket éget az Úr,
Csak küldi a présbe ha zendül a húr,
Mert kocsányon kattog a kortalan végzet,
Táncol az óra, s a föld alatt végzed,
A mulandó fiatalság híg pora betemet,
Tekinteted emészti fátyolos fellegek,
Az idő elsorvad, vár rád a végtelen -
Kifent kaszámat már szívedbe képzelem.

Dregnan

Homokvihar

A szél adott testet a homoknak
spirális mozgással, finoman.
Felemelte s visszajettette.
Ugyanazokat a szemcséket.
Más sorrendben.

Mia

Veled

Mi lenne veled, ha arra járna
egy szédült angyal, és megkívánna,
és megszeretne, és elhítené,
hogy megszerezne bármit a kedvedért?

Mondd, mi lenne veled, ha nem lennének
többé szavak és tévedések?
Mi lenne, ha csak egyszerűen azt mondhatnád:
téged a Jóisten erre kért?

Mi lenne veled, ha álmaidban
a valóság helyett képzelt fények,
életek, képek mesélnének
színes és szép mesét?

Mondd, mi lenne veled, ha éjjel a hold,
és reggel a nap kelne fel?
Mi lenne, ha nyitott szívvel dobhatnád el
az ostoba szenvedést?

Mi lenne, ha a szemedbe néznék,
és égnék a vágytól, és megkérdezném:
mi lenne veled nélkülem?
Mernél-e felelni még?

Banderas

Elengedlek

Kedvesem, csitt, csak aludj
el most szépen, s csendben
jéghideg, törekeny testedet
itt tartom remegő kezemben.

Úgy mint apa a gyermekét,
lassan s lágyan ringatlak,
és füledbe halkán suttogva
szép szavakkal nyugtatlak.

Szerető szózáttal csitítalak,
felejtsd el a keserű kínokat,
csak szállj, ugye látod már,
az angyali, arany partokat?

Menj, az ezüst fátylon túl,
a tündérek éneke hívogat,
fejedben csilingel hangjuk,
és édes kacajuk simogat.

Az arcodon békés mosoly,
óvatosan a földre fektetlek,
szabad vagy, csak menj, én
elengedlek, mert szeretlek.

bel corma

Holdkór

Homorú égre gurult
az opak fényű hold.
Mint ezüst folt,
felhők közé szorult.

Jeges tekintete súrolta hátam,
mikor ott álltam a feketeségben
s a messzeségben láttam,
másik énem mily boldog...

Nem bolyong, nem botladozik,
nem vágyakozik más világba.
Csodaként tekint egy virágra,
mintha lelket látna benne.

Holdfénybe merengve,
árnyékom keresve
láttam így magam
egy furcsa tükörből...
elmében hogy tündököl
a holdkór...

why-att

A lélek temploma (Templom a ködben)

Tejfehér köd mindenütt. A lovam füléig látok el, onnantól minden a homályba vész. Évek óta keresem a Szent Grált, mindhiába. Talán a hitem nem elég erős, vagy túl sok bűnt követtem el, s tisztátalan kezem nem érintheti e nemes Kincset. Belefáradtam a kutatásba, oly régóta vagyok úton. Semmi másra nem vágyom, csak szeretnék hazatérni, jót lakomázni, aludni.

- Mondd, Uram, meddig tart még? Meddig kell nyelnem a port, szárított húst rágcálnom, ha nem akad vad, mit elejthetnék? Meddig kell áznom, fáznom vagy túrnom a perzselő Nap hőségét? Hány imát mondjak még el, hogy megszabaduljak ettől a pokoltól? Miért sanyargatsz engem, s miért nem kegyelmezel?

Fogadalmat tettem Arthurnak, Camelot királyának, addig járom a világot, míg meg nem lelem a Grált. Ki tudja, mikor látom viszont otthonom.

- Az ember gyarló, Uram! Én miért lennék más? De nekem teljesíteni kell az ígéretem! Mit kérsz tőlem? Mit adjak még! Látod, már az örület kerget. Hangosan, magamban beszélek. Veled. Egy kóbor lélek sem kódrog

erre, akitől útmutatást kérhetnék. Tőled hiába is kérnék. Hatalmas, magasságos Isten, miért nem könyörölsz agyongyötört fiadon?

Az erdő után kissé oszlani kezd a köd. Az ösvény két oldalán kiszáradt fákon emberi hullák oszlanak. Némelyiknek éppen a szemét vájja ki egy varjú. A bűztől és a látványtól felfordul a gyomrom, de rendületlenül megyek tovább. Hirtelen megpillantok egy sziklát, tetején ott fénylik a Szent Grál. Megállítom a lovam, leszálok, s remegő térdel a kőhöz lépek. Csonttá soványodott kezemmel felemelem a Kelyhet, és térdre rogyok.

- Köszönöm, Uram. Eltévted gyermeked most hazakereszt.

A megkönnyebbülés érzése árad szét legyengült végtagjaiban. Hirtelen kongó hang üti meg a fülem. Távolban egy harang szól. Valahol egy templom rejtőzik a ködben. A lelkem temploma.

Mab Tee

JURASSIC PARK 4

A metró nélkülözhetetlen tömegközlekedési eszköz. Nincsenek rá hatással az időjárás viszontagságai, nincs kereszteződés, forgalmi dugó. Emellett van egy sajátos szubkultúrája, lásd Kontroll c. film.

A metró személyzete a vezető. És még valaki...egy titokzatos, misztikus személy, aki tájékoztat a helyzetükről, illetve, hogy melyik megálló következik. Ó a fantom.

A fantom feltehetően a metrószerelvény tetején utazik, ezt arra alapozom, hogy a hangja, mint egy fanfár, felülről érkezik, teljesen érzelemmentes tónusban. Nyilván a kocsii tetejéről látja előre, melyik állomás jön.

A fantom jóindulatú. Vigyáz a testi épségünkre, vészjelzést ad, ha záródnak az ajtók.

Néha azonban a fantom szigorú. A végállomáson határozottan megkér a szerelvény elhagyására, sőt még a bóbiskoló utastársainkat is ki kell tessékelni.

Tegnap baj történt. A fantom félrevezetett. A szokásos nyugodt hangnemben bement, hogy a „Sárkánygyík megálló következik”.

Ezen kissé meglepődtem. Talán a BKV berendezett egy Jurassic Parkhoz hasonló őslátnézervátumot a föld alatt?

Feszülten figyeltem, de semmi különleges nem történt. Sehol egy sárkány, sehol egy gyík. Még egy anorexiás velociraptor se... (Bár, hozzáteszem, a mellettem ülő nő nagyon ronda volt, a krokogyilt nagyon meg kellett volna verni, hogy megegye).

Természetesen reklamáztam a Forgalmi Irodában.

Az officer nem nagyon értette, miről van szó.

- Mi nem alkalmazunk se fantomot, se sárkányokat - lökte oda félvállról.

- Akkor mit jelentsen az a bejelentés, hogy a „Sárkánygyík” megálló következik?

- Az nem „Sárkánygyík”, hanem „Árpád-híd”... Sajnos a hangtechnikánk nem az a klasszikus, tiszta kvadrafon hangzás...

Mesterem

A mindenre elszánt nyakcsigolyák

A szél a nedves homokdűnék között még néhány próbálkozást tesz a hullámmozgás kivédésére. A kristálypohár három szaltót mutat be, gyakorlatát leszúrt rittbergerrel zárja, a telefonfülkék árnyékot vetnek a jelenégre. Egy gyors parádrisost Pápáról. A hattyúhologramok tűnődve figyelik a víztükröt, melyből görcsös kézfej kér segítséget. A zord, sötét időjárás kicsalogatja az acéltetveket odújaikból. A síkságon szabályos konkáv deltoid alakzatot felvevő bölénycsorda vágat keresztül, a földet pásztázó fénynyaláb ezúttal nem kap szerepet. A sziklarepedések között utat talál magának egy vízcsepp, és cikázó mozgással legördül, a tátong mélységbe zuhan. Selyemruhában egy jótündér elkápráztatja tündérbalsamával az üszkös fadarabot megigazító pásztort.

Az óvodások káposztalepkéket üldöznek a friss, tavaszi illatot árasztó réten. A Földre nehezedik az atmoszférás nyomás, egy tuberkolózisban szenvedő felhőrög.

A vadállatok felemelik a fejüket. Veszélyt szimatolnak. Egy varánuszgyík idegesen dobol a lábával. A forró bitumenre sas árnyéka vetődik, a hőmérő felveszi a harcot három harisnyával, de csak látomásként éli meg.

Nehézkesen, lassan kinyílik egy rozsdás vasalt acélajtó, és hosszú tömött, végeláthatatlan sorokban nyakcsigolyák lépnek ki a szabadba. Legbelül már tudják, hogy hamarosan elkezdődik a küzdelem...

Mesterem

Kávészünet

Hopkins Rattlidge úgy érezte, fenemód álmos, és mind-
ezt tarthatatlannak találta. A múzeumőrök élete sohasem
tartozott a legakciódúsabbak közé, de az övé mintha még
az átlagosnál is unalmasabbnak tűnt volna. Az egész
épületkomplexumot úgy ismerte, mint a tenyerét. Tudta,
melyik teremben milyen vásznak vannak, de még azoknak
a legutolsó kis ecsetvonásait is képes volt fejből felidézni.
Az egész hely a közönség csekély érdeklődése miatt nagy
általánosságban ürességtől kongott, és soha még csak
kísérlet sem történt rá, hogy valaki megpróbáljon betörni.
A tömzsi férfiú emiatt ideje java részét olvasással töltötte,
amivel pallérozta elméjét, és magas szintűvé fejlesztette
teremtő fantáziáját.

Hopkins Rattlidge alacsony, kopaszodó emberke volt
takaros kis pocakkal, túl a fiatalokat lázba hozó nagy
szenvedélyeken, ami kisimult arcvonásain is látszott. Más
talán megháborodott volna egy ilyen rettentően unalmas
munkától, ő azonban békés volt, és kiegyensúlyozott.
Mint Buddha. Mert megvilágosodott élete egyik leg-
nagyobb felismerésének azt tartotta, hogy minden
embernek meg kell találnia a maga spirituális útját ahhoz,
hogy boldogságra leljen.

Természetesen neki is létezett saját módszere, amely-
nek kifejlesztéséhez nem kevés türelem, és nagyfokú
képzeltérő szükségeltetett. E férfiúban azonban a ter-
mészetfeletti adottságok megingathatatlan lelki nyuga-
lommal és mitikus hittel párosultak, kiadva színes szemé-
lyiségének egészét.

Ő csak Kávészünetnek nevezte az eljárást, amelyet
akkor követett, ha válságosnak érezte az éberségével
kapcsolatos együtthatókat. Ezt biztosan képes volt
leszűrni azokból az apró jelekből, mint leragadó szempil-
lák, hatalmas ásítások, addig magabiztos léptek, amelyek
fokozatosan imbolgóká váltak.

Hopkinsnak természetesen akadtak más módszerei is,
úgy mint: a Békés meditáció a zöld mezőn, a Fürdő a víz-
esésnél, vagy a Barnulás az Aranyparton; de a Kávészünet
szertartása kétség kívül a legnagyobb kedvencei közé
tartozott. Valóságos reinkarnációt jelentett, mintha
kifáradt lényét lecserélné egy új személyiségre, amely
magasabb határfokon képes szembenézni az élet kihívá-
saival. Az első korty maga volt az újjászületés: valami
olyasmi, mint amikor az ember meztelenül az óceánba
veti magát, amelynek pezsgő hullámai egyenesen a szel-
lemi felrészülés hívogató öblei felé repítik.

Az épületben egyetlen látogató sem tartózkodott, így
hát arra a döntésre jutott, baj nélkül megkockáztathatja a
Kávészünet luxusát. Hiszen, amíg távol van, azalatt sem-
miféle számottevő változás nem történhet, ő viszont
kedélyesebben és fittebben láthatja el a hátralévő szol-
gálati idejét.

Nyugodt és természetes léptekkel teremről-teremre
haladt, miközben lélekben minden egyes vászonra festett
ismerősének odaköszönt. A Hórihorgas Hóhéznak (aki a
zord látszat ellenére a kellemes természetű emberek közé
tartozott), a Bölcs Szerzetesnek (aki messze nem volt
annyira bölcs, mint amennyire szerzetes) és a Fátylas
Nőnek (aki imádott férfiakkal kacérkodni, de az átlátszó
kis túlljéhez még a leghevesebb pillanatokban is ragasz-
kodott).

Hopkins Rattlidge végül ahhoz a festményhez ért, ame-
lyet jelen pillanatban keresett, és amely az alkotójától a
Velencei kávéház címet kapta. A vászon pompás épületet
ábrázolt ragyogó színekkel, amelynek teraszán csinos
hölgyek és elegáns gavallérok üldögéltek. Békebeli ruhák-
ban aromás eszpresszót, csábos kapucínert és abszintot
kortyolgattak.

A múzeumőr jó darabig mereven nézte a kellemesen
öltözött társaságot, aztán fokról-fokra ellazult, és mind
lassabban lélegzett, miközben az előtte húzódó kom-
pozíció színárnyalataira összpontosított. Végül az órájára
pillantott, majd egyszerűen belépett a képbe, ahol me-
legen üdvözölte a kint tereferelőket. Fess gavallérok és
refinált dámák egyként köszöntek oda neki, ő pedig úri-
emberhez méltó ruganyossággal besétált az épületbe, és
könnyed eleganciával letelepedett a pultnál.

– Mivel szolgálhatok, signore? – kérdezte a kávégepnél
álló kackiás bajuszú férfi ízes olaszszággal.

– Egy jó erős feketét kérek – közölte joviálisan Hopkins,
aki ilyenkor természetesen hibátlanul boldogult a dalla-
mos itáliai metódussal.

– Parancsára – vágta rá a pultos szolgálat készen, és
bíbelődni kezdett a gőzgomolyokat lehelő presszógép-
pel.

Miután lefőzte az aromás italt, a múzeumőr áttette
székhelyét a teraszra, és oldott társalgásba elegyedett a
kint csevegő urakkal és hölgyekkel. Meghallgatta a legú-
jabb pletykákat, miközben a forró kávé és a csatornák
fölött lemenőben lévő nap fénye jóleső melegséggel
töltötte el. Szelleme kitágult, érzékei felrészültek.

Miután kellően feltöltődött, visszavitte a csészéjét,
aztán kilépett a képből, és ismét az órájára pillantott, ame-
lyen mindössze egyetlen perc telt el.

Ha egy mosolygósan életvidám múzeumőrrel talál-
koznak, tisztában kell lenniük vele, hogy a fickót Hopkins
Rattlidge-nek hívják, és hogy egy perccel ezelőtt még
valószínűleg Velencében kávézott.

Maggoth

Fair Play

Tisztelt Versenybizottság! Mint tudják, az elmúlt
főiskolák között zajló nyolcpárevezős bajnokság döntőjét
a Southhampton gárdája nyerte. Nekünk azonban kéte-
lyeink merültek fel a verseny tisztaságát illetően. A
győztes gárda mindössze 0.11 mp-el előzött meg bennün-
ket. A televíziós felvételekből jól látható, hogy a két hajó
fej-fej mellett küzdött, ám a cél előtt a másik hajó mintha
szárnyakat kapott volna, szinte beviharzott a célba.

Kikockáztuk a felvételt, és döbbenet vettük észre,
hogy az utolsó másodpercekben a rivális hajó kapitánya a

„Flatuáció” szót rikoltja. A flatuáció az orvostudomány-
ban a szellentés (fingás) terminus technicus. Meg-
győződésünk, hogy az ellenfél az utolsó pillanatban a
rakétaelv gyakorlati hasznát kiaknázva a szellentés ere-
jével előzött meg bennünket.

Bizonyítási indítványként előterjesztjük, hogy hivata-
los statisztikai adatokat bocsássanak rendelkezésünkre
Southampton város konzerv csilisbab-fogyasztásáról.
Amennyiben ez emelkedést mutat, kérjük közvetett
bizonyítékként elfogadni, és a fair play szellemében az
eredményt megsemmisíteni, illetve a futamot új idő-
pontban megrendezni.

Köszönettel: A Leicester High School evezősei.

Mesterem

Obituary, Morgoth, Demolition Hammer koncert

1990. szeptember 17.

A tavalyi évben volt kerek húsz éve, hogy először éltük át élőben a halált; a death metal újhullámának egyik oszlopos képviselője, az Obituary ellátogatott Kelet-Európába. 2010-ben sok minden más közbe jött, így elmaradt a megfelelő felelevenítése az esetnek. Most a huszonegyedik évfordulón pótlom a mulasztásomat...

1990 szeptembere előtt a floridai Obituary, mint jelen-ség, a death metal újhullámának oszlopos tagja, egyik első képviselője, szinte ismeretlen volt Szentest városában. A „Cause of death” c. második lemeze ezen szent évben jelent meg, a telivér és később fogalommal vált Tampa-i sound egyik markáns korongja. Ezen csak a következő, a „The End complete” tett túl, igazi slágerré válva a műértő közönség berkeiben. A korábbi „Slowly we rot” még nem olyan kifinomult, reszelősebb, durvább, de az átütő erő, ami a zenekar pályafutásának első felére annyira jellemző, már megvan. Nem csak a zenekar, de valószínűleg a death metal új hullámverése is ezen a napon kezdődött városkánkban. Vagyis inkább néhány nap múltán, amikor hazaérve magunkhoz tértünk, és elkezdtük ismerőseink között terjeszteni az ígét. Hamar szárba szökken. Amikor Bocskay Csaba barátom megmutatta a neki meglévő „Slowly...” részletet – agyonmásolta és hallgatott kazetta – számomra akkor kezdődött az Obituary korszak.

Nem sokkal ez után híre kelt, hogy a csapat fellép Magyarhonban is. Jól emlékszem, hogy Csabával nagyon belelkesedtünk, mert még élénken élt bennünk az 1988-as Kreator-buli kétnapos örülete, ami ugyanott zajlott, ahol az Obi készült fellépni. Úgy emlékszem, hogy a Dongó Feri, becenevén Qince nevű ismerősünk – szintén metál-rajongó – segítségével előre megrendeltük a jegyet is, biztos, ami biztos. Így érkezett el az előző nap délutánján egy beszélgetős „brügölés” a szentesi üdülőközpont melegítőjében. 16-a vasárnap volt, értelemszerűen másnap, 17-e hétfő. Ezen szinte mindenki fennakadt, hiszen ekkor már mindannyian dolgoztunk. Mi ketten azonban nem ismertünk lehetetlent, és egyszerűen igénybe vettük a szabadnap intézményét. Kellemsen őszi nap volt, és amint másnap a vonaton megállapítottuk, már ekkor sejthető volt, hogy ketten leszünk. A Nyugatiban Feri várt

Az egyetlen hivatalos kép 1990. szeptember 17-ről a magyar Metal Hammer-ből, Bocskay Csaba szíves hozzájárulásával.

OBITUARY MORGOTH DEMOLITION HAMMER

KONCERT

BUDAPEST

PETŐFI CSARNOK

1990. SZEPTEMBER 17. 19 óra

ránk, így Szentest 3 fő képviselte. Qince nagymamájának lakásán lecuccolhattunk, és kicsit pihenhetünk a buli előtt. Ott ismerkedtünk meg a Morbid Angels-szel, Feri kölcsönadta nekünk a Morgoth maxi-val együtt. A Petőfi CSarnok szabadtéri dühöngője színültig megtelt ezen az estén, hogy a megjelentek részesei legyenek a metálzene legújabb, legizmosabb hullámverésének. A Demolition Hammer kellemes, trash muzsikája megfelelő bemelegítés volt, amely előkészítette a terepet. Amikor a Morgoth a hurokba csapott, egy új világ vette kezdetét, melynek a grindcore-mosh vonal mellett a death metal lett a főcsapása. Örömmel léptünk rá. Az Obituary előtt zsbadtan lamentáltunk azon, ha a Morgoth ezt tudta élőben, milyen lesz az Obi? A kérdésre hamarosan válasz született, és amikor hazaindultunk az arénából, már fanatikus Obituary hívők voltunk...

Nagy öröömre Bocskay Csaba barátom elfogadta a felkérésemet, és egy összefoglalót írt a kedves olvasóknak erről a nevezetes dátumról. Íme:

20 éves koromban én is, mint sok más akkori fiatal, eljutottam arra a szintre, hogy zeneileg csak a Death-Grind vonulatot tudtam elképzelni, nem létezett más zene. (Megjegyzem ez 41 éves koromban is így van.) Szó ami szó, nagy benyomást tettek rám különböző USA és nyugat-európai zenekarok, sorrend nélkül: Entombed, Napalm Death, Morbid Angels, Pestilence, Morgoth, az Obituary, stb... Emlékszem, hogy az Obituary legelső albumát, a „Slowly we rot”-ot (Lassan elrohadtunk) megszereztem kazettán, valahonnan az első felét, tehát az A oldalát. A mai napig klasszis Suffocation, Fight till death, és Slowly we rot számok széthallgatása vezetett oda, hogy Túri András barátomnak felhívtam a figyelmét, hogy Budapesten Demolition Hammer, Morgoth és Obituary lesz. Persze senki sem jött fel velünk, bár mindenki megígérte, a vasútállomáson csak két fanatikus várta, hogy felvigye a vonat a kor legpusztítóbb death metal zenekarának a koncertjére. A Morgoth-ot akkor még nem ismertem, de rossz nem lehet címszó alatt rájuk is nagyon kíváncsi voltam. Elárulom, hogy a baráti társaságunkban a mai napig szállóige, hogy MIT CSINÁLT ANDRÁS A PEEP SHOWBAN? HÁT MOROGTH!

(A kedves olvasó megértése végett le kell írnom: egy másik koncert-kazetta vásárlás zakkant mizériájában kíván-csiságból betértünk egy peep showba. Ezek a helyek divatosak voltak a '90-es években, a lényege az volt, hogy egy húszasért pár percig lehetett bámulni egy pucér nőcit. Nos, amikor én kerültem sorra, már a közeledő koncert felfokozott idegállapotában ATOMHALÁLHÖRGÉSSSEL nyiloánítottam tetszést a leányzónak a vonaglásért, kiakasztoa a néger kidobóembert.

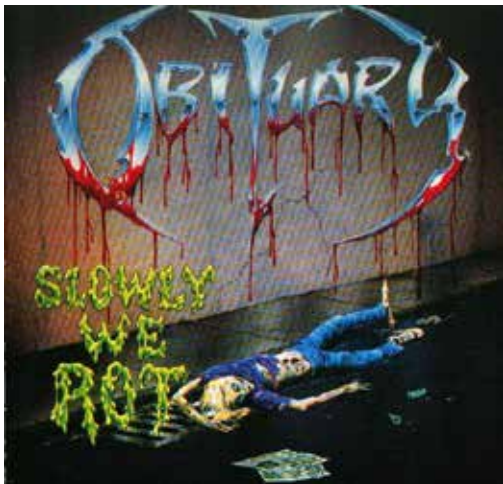
Folytassuk Csaba beszámolóját. – T.A.) A korszaknak és a pénztárcánknak megfelelően bevásároltunk a Hunky-Punkyban, az Elektromos Krokodilban, a Solarisban és a Metal Bunkerben. Ezek a helyek voltak a metálrajongóknak a mennyország, ahol zenekaros pólókat, CD-eket és milliányi kütyüt lehetett beszerezni, amikkel itthon rengeteg elismerő hümmögést is le lehetett aratni... hahaha! A koncert helyszíne szokásosan a PECSA szabadtérije volt, nem kell mondanom, telt házas koncert volt.

A Demolition Hammer kezdett, nagyon jó thrash metalt nyomtak, kellően bemelegítették a közönséget. A legnagyobb őrlőngést a Slayer Reign in bloodja kapta. Jött a Morgoth, ez a német zenekar, élükön a lenszöke énekes-sel, utánozhatatlan „hanglejtéssel” és elsöprő brutálitásával. Azonnal beindultak a metálósok. 20 éves izületeinkkel és csontozatunkkal gond nélkül végig tudtuk pogózni ezt a Death metal remekművet. Dongó Feri barátunknak köszönhetően izibe megszereztük tőlük a „Resurrection Absurd” albumot (a mai napig egyik legjobbja a death metál műfajnak), majd a „Cursed” albumot, ami a mai napig rajta van a winchesteremen, startkés állapotban. Majd jött a végső pusztítás, és a koncerten mindenki megkapta a Gyászjelentését, az Obituary-t.

Utólag olvastam, hogy John Tardy-t, az énekest, aki egy számítástechnikai cégnél dolgozott, a főnöke nem engedte át Európába, hogy végigcsinálja a turnét. Azonnal felmondott, és eljött hozzánk is, hogy bemutassa a zenéjüket. Az a koncert végképp meggyőzött, hogy a death metál egy életre szól, és teljesen mindegy, hogy a floridai Tampában élsz, vagy az alföldi Szentesen, egyformán be tudsz torzulni erre a földöntúli muzsikára. Az Obituary akkor bebizonyította nekem (is), hogy nagyon fáj nekik az élet. Az összetett, technikás, nagyon zúzós és nagyon profi zenéjük megspékelve Tardy nem erre a földre teremtett hörgéseivel és síron túli bugyogásaival megtették a kívánt hatást. Óriási tánc alakult ki, csak úgy röpködtek a jól megnövesztett frizurák az egymás utáni TUKA-TUKA dobtémákra. Annyira fülbemászók voltak ezek a death metál himnuszok, amiket a tömeg gyönyörűen le is reagált. Óriási küzdelem folyt, mind a színpadon, mind előtte. Engem pl. annyira elragadott a hév, hogy a több száz ütéből, amit osztottam és kaptam másoktól, még magamnak is adtam egy öklöst! De nem volt megállás, folytatódott az öldöklés tovább! Azóta többször voltam Obituary koncerten, és remélem még találkozok velük, de roppant büszke és boldog vagyok, hogy azt a Morgoth-Obi koncertet megcsíptem!

Emlékszem, amikor nem sokkal később visszatértek, (1992. június 29.) az angol Grindcore istennel, a Napalm Death-el, Andrással már rutinosan merültünk el az Obituary-ra pogózók sűrűjében. De ez már egy másik történet...

Homoergaster és Bocskay Csaba

VI. Lidércfény Pályázat

Barlangi medvék, sámánok és hideg sör

Műfaj: Fantasy

Kategória 1: komoly próza

Kategória 2: humoros próza

Kiíró: Lidércfény Online Kulturális Magazin

A pályázat címe:

„Barlangi medvék, sámánok és hideg sör”

Pályázhatnak: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, még meg nem jelent, magyar nyelvű novellákkal.

Beküldési határidő:

2011. november 15., éjféli

A pályázat témája és célja:

Képzeld el, milyen lehetett egy történelem előtti időkből élő ember élete! Nap mint nap a puszták létért kellett küzdenie, miközben folyton ismeretlen veszélyek lestek rá zord világának minden zugából. Lakáshelyzete nem volt épp rózsás, folyamatos vitái voltak a szomszédsággal, például akkor, ha egy mogorva medve vagy egy Neander-völgyi ember is ugyanazt a lakályos barlangot nézte ki magának. A sötét hatalmakkal lepakolt sámánok törtek hordája életére, és neki, mint a csapat brutális erejű harcosának kellett társait megvédelmeznie. Eközben a háttérben meghúzódva távoli bolygókról érkezett idegenek manipulálták emberünk genetikai kódját két piramis megépítése között, hogy egy kicsit besegítsenek az evolúciónak. És az is lehet, hogy már az egymás fejét lecsapni vágyó halhatatlanok is közöttük jártak. Talán csak az este hozott a történelem előtti embernek némi nyugalmat, amikor társaival körbeülték a tábornyúzat, a sebes vizű pataokban behűtött sört iszogatták – mint tudjuk, a sörgyártás egyidős az emberiséggel –, és közben hősi vagy éppen háborzongató történeteket meséltek egymásnak.

A pályázatra olyan, a terjedelmi kiírásnak megfelelő humoros vagy komoly fantasy novellákat várunk, amelyekben az író egy vagy több ősember szemszögéből írja le történetet. Célunk, hogy megismerjük az ősi emberek világát, és hogy milyen hétköznapi vagy misztikus veszélyekkel kellett szembenézniük életük során.

Az előző Lidércfény pályázatokból okulva arra szeretnénk kérni a tisztelt pályázókat, hogy a beküldött írások lehetőleg az – akár elképzelt – őskorban játszódjanak és szerepeljen bennük legalább egy darab ősember, ellenkező esetben a nevezést sajnós még akkor sem tudjuk elfogadni, ha minden más szempontból kiváló írásról van szó.

Nevezési díj: a pályázaton való részvétel ingyenes

Díjazás:

- Mindkét kategória első három helyezett novellája megjelenik a 2011. decemberi Lidércfény Amatőr Kulturális Folyóiratban.

- Mindkét kategória első három helyezett alkotója kap 1-1, a Lidércfény logójával, a pályázat feltüntetésével, a helyezésükkel és írói álnévükkel ellátott gravírozott fapajzsot; 1-1 hasonlóan elkészített a zsűritagok által aláírt oklevelet, valamint 2-2 példányt a folyóirat 2011. decemberi számából.

- A helyezettek további díjazása a szponzorok felajánlásaitól függ.

A pályaműveket ide várjuk:

palyazat@ludercfeny.hu

További információ: <http://palyazat.ludercfeny.hu>

Háború nyáron, háború ősszel...

egy évszázad sorsfordító dátumai

A XX.-nak elkeresztelt évszázad alkonyáról visszatekintő gondolkodók szomorúságukat és szorongásukat egyetlen mondatban foglalták össze: „A háborúk százada!” A szomorúságot az okozza, hogy a két nagy és sok kicsi háború rányomta a téboly bélyegét az emberi civilizációra, a modern kor lappangó, felszínre törő örületei, az emberi viselkedés alapvető megváltozása semmi jót sem ígér. A szorongásukat az okozza: semmi jele, hogy a folyamat véget érne, ellenkezőleg, egy felpörgő spirálon utazunk. 1999-ben pedig még senki sem sejtette az „új világrend” látványos és borzalmas kezdetét... esetleg a Nostradamus-hívők.

A többséget az foglalkoztatta, hogy mi lesz a számítógépével '99 december 31-én éjfélnél. Nem lett semmi, de hisztéria az volt, és a svindlernek is kiváló megmagyarázóknak csengett a kassza. Ugyanezen gondolkodók keserűen állapították meg, hogy a század 1914 augusztusában kezdődött. Addig viktoriánus hangulat, millió lengte be Európát, kivéve az újvilágot, ahol az indiánok leöldöcsése után egyből megalapították a demokráciát, ami ekkor még idegen volt a vén kontinensről. Ezt a békebeli utolsó évtizedet robbantotta le a történelem színpadáról az ágyúdörgés '914 augusztusában, mosta el a több mint négy évnyi vérfolyam és mocsoközön. A klasszikus európai értékrend, erkölcs halálát erre a nyári hónapra teszik. Egyikük, Gabriel Marcel naplójában a következőt jegyzi meg: „Európa meghalt 1914. augusztus 1-jén”. Pedig ekkor még nem is sejtette a Verdun-Somme-i csaták tömeghalálát, az oszló, temetetlen hullák, csonttemetők, macskányira megnőtt patkányok között, holdbéli tájakon harcoló katonák rettegő, örületbe hajló apokalipszisét. Nem tudhatott a vegyi hadviselés soha nem múlt sokkjáról. Ez a sokk, az özöngáz szörnyű képe magyarokat s más európaiakat gáz sci-fik írására ösztökélt. Ezeket az elbeszéléseket olvasva az olvasó fuldoklik, és súlyos depresszióval küzd. Mintha ott lennénk, mintha a harci gáz, a foszgén éppen szétégetné a tüdönk. Szakasztott olyan a benyomás, mint jóval később az utolsó évtizedek atomregényeinél és filmjeinél. A világ, a civilizáció gázha-

lála vízióját az atombomba győzte csak le, kiütéssel. Marcel mindezt nem tudhatta, csak azt, hogy világháború lesz, de annak természetét, és a modern fegyverek minden képzetet felülmúló hatékonyságát legfeljebb csatakos rémálmokban vizionálhatta. 1914 augusztusa. Most következzen néhány fontosabb pillanat, a huszadik század hajnaláról, az első ágyúlovásig:

1914. június 28. Ferenc Ferdinánd Habsburg trónörökösét Sarajevóban Gavrilo Princip nyakon lőtte. A seb halálos. Később, már a háború alatt konkrétan október 12-től lefolytatták a perét. Börtönben halt meg, 1918. április 28-án.

1914. július 19. A Monarchia minisztertanácsa elfogadja a Szerbiának szóló jegyzék – ultimátum – szövegét.

1914. július 26. Oroszország, Szerbia nagy barátja titokban mozgósít. A parancsot már néhány nappal korábban megkapták az érintett alakulatok.

1914. július 28. A Monarchia hadserege részlegesen mozgósít.

1914. július 31. Oroszországban nyílt, általános mozgósítás.

1914. augusztus 1. Franciaország általános mozgósítás.

1914. augusztus 2. Németország általános mozgósítás.

1914. augusztus 5. Az Osztrák-Magyar Monarchia hadat üzen Oroszországnak.

1914. augusztus 14. Dörögnek a fegyverek...

Az 1920-ban megkötött békeszerződések arroganciája már az új kor terméke, a híres humanista megnyilvánulások hazugságnak bizonyultak. A gőgös és elbizakodott győztesek a porba alázták a legyőzötteket. Nyoma sincs az eleganciának. A „béke” méhében hordozza, kezdettől viselő a következő háborúval. Emellett a világtörténelemben példátlan új szörnyeteg lépett a színpadra: a Szovjet-Oroszország, később Szovjetunió. Vannak vélemények, melyek szerint a „Nagy háború”, ahogy a kortársak az elsőt hívták, véget sem ért, csupán egy hosszabb szünet állt be, a béke illúzióját kelve.

Most lássuk egy bizonyos Davies nevű moszkvai angol nagykövet – aki Churchill embere volt – 1938. június 6-án kelt információját, amelyet kormányának küldött néhány jelentős haderő létszámáról:

Szovjetunió: 1 500 000 fő
Németország: 600 000 fő
Olaszország: 528 000 fő
Lengyelország: 284 000 fő
Románia: 266 000 fő
Japán: 248 000 fő

Elég feltűnő, hogy a későbbi agresszorok nem álltak valami jól, ellenben a béke hős őrizőjének kifejezetten nagy létszámú hadserege volt, ráadásul a jelentésből kiderült, hogy annak nagyobbik fele, több mint egymillió fő a nyugati határon állt! Ennek oka talán az 1919-20 évi lengyel-szovjet háború, melyben alaposan eltárgálták a „nagy” agresszort, egy Pilsudski nevű derék katona és egy Sztálin nevű botcsinálta politikai tiszt jóvoltából. A szovjetet azóta is fűtötte a revans-bosszúvágy. A varsói csatának azt a célt kellett volna szolgálnia, hogy megnyissa az utat Németország szívébe.

1944-ben Sztálin generálozott hibiszkusz (generalisszimusz) nem véletlenül állt meg Varsó előtt, megvárva, hogy a németek leverjék a felkelést. A japánok meg már évek óta hadat viseltek ezzel a haderővel Kínával szemben. (Ekkor még nem a komcsi Kínáról van szó!) Németország, bár felrúgta a Versailles-t, az ipari termelése békebeli volt, csak a háború harmadik évében álltak át hadigazdaságra. A különböző titkos diplomáciai csatornák arról adnak hírt, hogy a németeknek eszük ágában sincs fegyverkezni, megelégszenek a saját érdekeik védelmével. Az angol kormány aggódott kissé, mert a német kormány megegyezésre törekedett a Szovjetunióval. Cserébe csak annyi kérése volt, hogy ne folyasson agitációt a német munkások közt. A háborút megelőző évek eseményeire szoktam azt mondani, hogy a történelem nem más, mint a diplomáciai cselgáncs nyomán kialakuló világfelfordulás dokumentált ember- és anyagvesztése.

1939 áprilisának közepén egy üzenet érkezett Roosevelt, amerikai elnöktől: „Európában három, Afrikában egy nemzet veszítette el függetlenségét... Egyes hírek... további független népek ellen tervezett agressziókra utalnak.” Itt az elnök Lengyelországra utalt. Hitler április 28-án, a Birodalmi gyűlésben válaszolt: „A Pilsudski marsallal annak idején kötött szerződésünket Lengyelország egyoldalúan megszegte, és ezennel érvénytelennek tekintem. A lengyel kormánynak ezt tudomására hoztam.” Nem azt akarom állítani, hogy nem Németország robbantotta ki az európai háborút, mely 1941-ben vált világháborúvá, de azt is meg kell vizsgálni – lehetőleg elfogulatlanul – mi volt a valós világhelyzet akkor. Erre az egykori diplomaták, politikusok, hadvezérek önfényező memoárjai kiváló lehetőséget biztosítanak, mert lépten nyomon elszólják magukat.

Most egy adalék következzen a valós helyzetről, Németország és Lengyelország kapcsolata, légtér, határok 1939. augusztus 24. Paul Schmidt írja emlékirataiban, hogy a Moszkvából hazatérő delegáció repülőgépet Königsbergtől vadászok kísérték, mert a lengyel légvédelem gyakran tüzelt a Lufthansa gépeire! 1939. szeptember 1-én a Wehrmacht megtámadja Lengyelországot, miután a szovjet és a német kormány barátságot kötött, sokkolva ezzel a világ komcsijait. Két héttel később a szovjet is elindult, hogy a megállapodás értelmében bekebelezze a nekiadott lengyel területeket. Érdekes, hogy a Szovjetunió nem kapott ezért sem az angol, sem a francia kormánytól hadüzenetet, csak Németországtól...

1945-ben hiába ért véget a nagy háborúság, sok kicsi folytatódott. Ukrajnában még Sztálin halálának évében is partizánharcot vívtak a helyiek a bolsevik ellen, jórészt zsákmányolt szovjet és német fegyverekkel. Az ellenük való harcot Berija vezette. Megszületett az izraeli-palesztin konfliktus, ami a mai napig gyújtós. Jött Korea, majd Vietnam. Az 1956-os év Moszkva-Budapest-Szuezi háromszöge sajátos világpolitikai téboly, a jaltai egyezmény szellemében és az ATOMOS hidegháború léghőjében. Akárcsak 1968 zaklatott nyara, amikor elnyomott elnyomóként mi is bevonultunk, noha ezzel mi sem értettünk egyet. 1989-ben ugyan véget ért a hidegháború, de szinte rögtön elkezdődött a balkáni. Amikor aztán 1999 decemberében után is működtek még a számítógépek, akkor a következő polémia szövege arról szólt, hogy még tulajdonképpen ez nem is a huszonegyedik század, majd jövőre... azt hiszem a 2000. év feletti örömünkbe ürömmöt csempészni akaróknak lett igaza. A 9/11 jelképpé lett, valami olyasmi jelképe, ami rosszabb a hideg vagy forró háborúknál is. A fenyegetettség léghője ez, ami akkor kezdődött, midőn a CNN élőben közvetítette a tornyok leomlását. Más, új típusú háborúk kezdete ez...

A cikk elején említett gondolkodók között vannak, akik szerint a huszadik század ezen az őszi reggelen ért véget.

Végezetül egy vicc a huszonegyedik század hajnaláról:

- Képzeld feltörték a Pentagon számítógépes rendszerét!
- Ne mond, mivel?
- Repülővel...

Homoergaster

BEOWULF

Az ajánlót eredetileg a *Karcolat* által kiírt műértékelő pályázatra készítettem.

Ez alkalommal vizsgáljuk meg egy igazi, régi különlegességet, a legendás harcos, Beowulf történetét. Felejtjük el, mit művelt a XX. század filmipara a hőssel, és térjünk vissza az eredeti középkori szöveghez, az óangol nyelven íródott epikus költeményhez, mely két szorgos X. századi kódexmá-

soló szerzetesnek köszönhetően mindmáig fennmaradt. Mivel nem sok embernek van lehetősége Angliába utazni, és a British Múzeumban eredeti nyelven élvezni ezt az eposzt, ezért inkább koncentráljunk a Szegő György által készített magyar fordításra. Így sem lesz okunk panasza-
ra.

A költemény 3182 sorban számol be Beowulf csodás életéről, dicső tetteiről és hősi haláláról. Beowulf sok szempontból bármelyik mai fantasy regény főszereplője is lehetne, sőt az általa véghezvitt hőstettek (például a szörnyek legyőzése) napjainkban már klisének számítanak.

Mitől több mégis ez az írás, mint egy modern fantasy történet? Elsőként a hangulatát említeném meg. A költő számára nem idegen a világ, melyben az események lejátszódnak, és nem a monitor előtt próbálja elképzelni, milyen érzés lehet csatába indulni, vagy vidáman vedelni „dán dárdás daliákkal” egy nagyszerű lakomán. Sőt már az első három sor feledteti velünk, hogy írott szöveggel van dolgunk. Mi magunk is ott ülünk a lakomázók között, amikor felcsendül az énekmondó hangja:

*„Ím, halljátok hát sok hajdani hős,
dárdás dán király dicső dolgait,
nemes nemzetségének neves tetteit.”*

Nem fiktív szereplőkről sztorizgat a kiadók és az olvasók kegyének elnyerése érdekében, hanem „igazat” szól egy régi hősről, akiről már mindenki hallott, és előadása magával ragad minket is. A szörnyek többé nemcsak a mesékben léteznek, hanem benépesítik a tengereket, a mocsarokat, és csak az alkalmat várják, hogy előbújjanak fertelmes rejtekhelyeikről. Éppúgy valóságosak, mint a népet védő, dicső, példamutató hősök és királyok, akiknek értékrendje és jelleme egészen különös mai szemmel nézve, és mentes a napjainkban megszokott hollywoodi kliséktől. Ezzel a hangulattal aligha találkozhatunk egy XXI. századi fantasy regényben, maximum csak a halovány árnyékával.

Természetesen nemcsak a hangulat és az izgalmas

történet miatt érdemes a kezünkbe venni ezt az epikus költeményt, pusztán stílusa és nyelvezete is képes katar-
tikus élményt nyújtani. Bárhol nyitjuk ki a könyvet, a verselés ritmusa azonnal magával ragad. Verses formája és régisége ellenére a szöveg könnyen olvasható és értelmezhető, és az sem okoz gondot, ha nem vagyunk jártasak a korszak mítoszainak szövevényes világában, így nincs kirekesztve a „laikus” olvasó sem. Az egyszerű, de rendkívül hatásos képek szinte maguktól peregnék le a szemünk előtt, miközben érezzük a szöveg lüktetését, és gyönyörködünk a szebbnél szebb alliterációkban. Íme, egy idézet (mely Grendel halálát írja le) bizonyásképp, onnan, ahol éppen kinyílt a könyv:

*„Véresen tombolt a tajtékos tó vize,
örvénylett vérrel összekeverve,
harctól hullt vértől forrón forrongott,
ott bújt meg bús bajában a halál fia,
lápi rejtekben vált meg a világtól,
s pogány páráját a pokol várta.”*

Ne ijesszen meg benneteket a szöveg régisége! Poroljátok le a megbarnult borítót, nyissátok ki bátran! Csodás élményben lesz részetek.

Ida

KALANDOR KRÓNIKÁK X-2.
SZEREPJÁTÉKOS TALÁLKOZÓ

A KRÓNIKÁK.HU SZERVEZÉSÉBEN
M.A.G.U.S.
SZEREPJÁTÉK VERSENY

2011. NOVEMBER. 12
BUDAPEST, AFRICAFA
A BELÉPÉS INGYENES!

GULANDRO@GMAIL.COM
30/482-0138

BŐVEBB INFORMÁCIÓK:

[HTTP://KRONIKAK.HU/?P=1116](http://kronikak.hu/?p=1116)

REGISZTRÁCIÓ:

[HTTP://KRONIKAK.HU/?P=1096](http://kronikak.hu/?p=1096)

